

Příběh téměř detektivní

Moto: věříš-li něčemu, či nevěříš, na věci pranic nezměníš (zapomenutý autor)

Leč abych vás, milí čtenáři, zbytečně nenapínala: příhoda se odehrála takto:

Náš osmiletý synek jménem František, kterému všichni říkali Fáfa, dostal jednou – neb přinesl neuvěřitelně pěkné vysvědčení, na kterém byla dokonce pouze jedna čtyřka a kupodivu i jednička z mravů, což bylo obzvláště obdivuhodné - dostal za odměnu tříměsíční kotě, po kterém již dávno toužil.

Bylo to miloučké malé zvířátko, které jsme si všichni, tj. můj manžel, šestiletá dcera Ilonka a já brzy velice oblíbili. Říkali jsme mu Máša., poněvadž to byla kočička. Byla to žíhaná potvůrka, která nás záhy, aniž jsme si toho všimli, zcela ovládla. Ale tím její ctižádost zdaleka nekončila. Sousedi měli pejska, mírumilovného
labradora, který často stával u plotu a naši

Mášu přátelsky, se zájmem pozoroval. Leč Máša měla větší ambice: přála si zřejmě, aby psí soused také podlehl

jejímu vlivu. Maxi, oslovila ho jednou, neboť tak se jmenoval, ráda bych jela na výlet!

A to chceš abych jel s tebou ? Mohla bys mi sedět na hřbetě jako královna!

Co tě to napadá, děla Máša, jaký by to byl výlet! Já se nechci vozit nikomu na hřbetě, ale běžet po svých! Ty se teď postav, opři se o plot –a já ti vlezu na záda. U vás na dvorku mě sesadíš – a protože máte vrátka sama díra, já tam tudy proklouznu. Ale ne abys někomu něco vykládal, to bych se na tebe zlobila.

Jak řekla, tak se i stalo a naše kočička se vydala do světa, který zatím neznala. Běžela na chodníku podél vysokých domů a zpočátku si jí nikdo nevšímal. Potom však doběhla k velikému prostranství, kde si hrály děti.

Hele, číča, všiml si jí jeden kluk , a nám se podobná ztratila! Nebo ji někdo ukradl. Skočil k Máše, a zvedl ji do výšky. Tak si vezmu tuhle!

Odnesl ji domů a dal jí do misky mlíčko, ale nešťastná kočička na něj neměla nejmenší chuť.

Hned mě pusť, zavelela rozzlobeně. Já u vás nechci zůstat!

To ti nepomůže, já už tě odsud nepustím. Za domem je krásná zahrada, kolem ní vysoký plot, tam si můžeš celé dny hrát se sousedovic kocourkem. Uvidíš, že se ti u nás bude nakonec líbit!“

Jenomže Máše se u cizích lidí vůbec nelíbilo.

A doma, v rodině, nastal zatím poprask. Mášu všude hledali, ale marně.

Sousedovic Max to nakonec nevydržel a prozradil jim, že kočička utekla. Všichni se zděsili, nejvíc však vyváděl Fáfa.

Labrador měl špatné svědomí a tak se nabídl, že Mášenku najde.

Poněvadž měl čich jako lovecký pes (údajně měl takové předky) , nedalo mu práci najít Mášinu stopu.

Vysoký dřevěný plot zahrady, kde seděla nešťastná Máša v koutě, nebyl pro statného labradora překážkou. Opřel se do planěk, ty nevydržely takový nápor a dvě z nich se poroučely.

Máša vyskočila a vyletěla ven,

Ještě ti bude můj hřbet dobrý! prohlásil Max.

Sehnul se, kočička mu vyskočila na záda a už upalovali domů.

To bylo radosti v rodině!

Max je rozený detektiv, prohlásil Fáfa a všichni nadšeně souhlasili.

A to byl šťastný konec příběhu.